

Arrest

nr. 294 788 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2023 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 juni 2021 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10 januari 2023 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.06.2021 werd ingediend door:

[M.K.] [...]
nationaliteit: Kameroen
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat hij reeds langdurig op het Belgische grondgebied verblijft en dat hij met verschillende personen een intense en langdurige binding heeft opgebouwd. Betrokkene legt meerdere getuigenverklaringen voor van onder meer de huisbaas en zijn burens. Deze mensen verklaren betrokkene te kennen en getuigen dat het om een hulpvaardige, vriendelijke man gaat. Betrokkene verklaart tevens geen bindingen meer te hebben met Kameroen. Betrokkene stelt dat hij in België in zijn basisbehoeften kan voorzien, maar niet meer in Kameroen gezien zijn langdurige afwezigheid. Betrokkene verklaart geworteld te zijn in de Belgische samenleving. Betrokkene verblijft sedert 2003 in België. Betrokkene wist dat zijn verblijf precair was en enkel toegestaan werd in het licht van enkele procedures die hij in België opstartte, maar die allen afgesloten werden met een negatieve beslissing. Betrokkene diende in 2003 een verzoek in om internationale bescherming. Zijn verzoek werd nog in datzelfde jaar na 5 maanden afgewezen. Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens heeft betrokkene een aanvraag artikel 9§3, 4 aanvragen artikel 9ter en 3 aanvragen artikel 9bis ingediend die allen afgesloten werden met weigeringsbeslissingen. Het is dan aan betrokkene om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, maar betrokkene weigert gevolg te geven aan een dergelijke instructie. Dat betrokkene sedert 2003 in België verblijft is een gevolg van zijn eigen gedrag en eigen keuzes. Betrokkene toont niet aan dat hij niet meer in staat zou zijn terug te keren naar het herkomstland of dat het bijzonder moeilijk zou zijn om zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post om een visum aan te vragen. Dat betrokkene goede banden heeft opgebouwd met onder meer zijn burens (betrokkene ontvangt bijvoorbeeld de pakketten die voor de burens bedoeld zijn in geval van afwezigheid), vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan terugkeren naar het herkomstland en kan zich richten tot de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke post indien hij een visum wenst aan te vragen. Betrokkene kan tewerkstellingsbeloftes voorleggen. Betrokkene kan op basis van tewerkstelling een visum aanvragen met de hulp van de werkgever en eventueel met de hulp van zijn advocaat. Betrokkene heeft ook nog steeds een opvangnet in Kameroen. Betrokkene heeft een stiefmoeder, mevrouw [M.M.K.], zussen: [M.L.Y.] en [N.M.N.], een broer: [M.I.], stiefbroers: [A.N.], [T.M.], [M.F.] en [D.M.] en een stiefzus: [M.A.]. Ze verblijven allen in Kameroen. Betrokkene kende ook geen problemen met de Kameroen[...]se overheid. Betrokkene verzocht de Belgische overheid om internationale bescherming omwille van problemen die van gemeenrechtelijke aard zijn en vreemd zijn aan de conventie van Genève (conflict omtrent de erfenis die zijn vader naliet die in 2002 overleed na een motorongeluk). Bovendien stelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tegenstrijdige verklaringen vast. Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Hij wenst dat zijn privéleven dat hij opbouwde in België beschermd zou worden. Betrokkene verwijst naar de banden die hij heeft met zijn huisbaas, de burens en kennissen die hem zouden willen tewerk stellen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van relaties met kennissen maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM betreft, dient tevens te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zijn banden met voldoende hecht zijn om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Uit de elementen in het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De huisbaas van betrokkene vernoemt een zekere mevrouw [N.S.M.], maar betrokkene haalt mevrouw in zijn aanvraag artikel 9bis zelf niet aan als een persoon waarmee hij eventueel een hechte relatie zou

hebben. Betrokkene zijn familie verblijft in Kameroen. Betrokkene heeft een stiefmoeder, een broer, zussen, een stiefzus en stiefbroers.

Betrokkene stelt dat zijn medische situatie ernstig is. Betrokkene wordt actueel behandeld. Behandeling en monitoring zijn volgens verzoeker absoluut noodzakelijk. De medische problematiek van mijnheer werd meerdere malen onderzocht door de dienst 9ter die zich neerbuigt over aanvragen om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen. Alle aanvragen werden afgewezen. De dienst 9ter besloot dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen. De ambtenaar-geneesheer stelde dat er vanuit het standpunt van beschikbaarheid van zorg er geen tegenindicatie is voor terugkeer naar het thuisland Kameroen. Behandeling en opvolging zijn beschikbaar en toegankelijk in Kameroen. Vanuit medisch oogpunt is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar het thuisland Kameroen. Het beroep dat betrokkene tegen de beslissing 9ter van december 2020 indiende, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in juli 2021 verworpen. Betrokkene legt geen elementen voor die een ander licht zouden kunnen werpen op zijn medische problematiek.

Betrokkene verklaart geen gevaar te vormen voor de openbare orde. Wat betreft dit aangehaalde argument, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Betrokkene kan terugreizen naar het herkomstland en kan een visum aanvragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Dit is de bestreden beslissing:

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingen-wet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan

een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf zijn bijzonder langdurig verblijf in België benadrukt, nadat hij Kameroen had verlaten. Verzoeker benadrukte eveneens - apart - de bijzonder lange periode dat hij afwezig is gebleven uit zijn land van herkomst (Kameroen), waardoor hij de binding met zijn land van herkomst is verloren. Beide elementen werden door verzoeker opgeworpen als een "buitengewone omstandigheid", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing evenwel uitdrukkelijk genoteerd dat verzoeker, ondanks dat hij benadrukte geen binding meer te hebben met Kameroen, nog beroep kan doen op een uitgebreid familiaal netwerk en deze allen verblijven in Kameroen: "Betrokkene heeft ook nog steeds een opvangnet in Kameroen. Betrokkene heeft een stiefmoeder, mevrouw [M.M.K.], zussen: [M.L.Y.] en [N.M.N.], een broer: [M.I.], stiefbroers: [A.N.], [T.M.], [M.F.] en [D.M.] en een stiefzus: [M.A.]. Ze verblijven allen in Kameroen." (stuk 1, pagina 1-2).

Het is volkomen ongefundeerd dat de gemachtigde kan poneren dat verzoeker thans (op het moment van het nemen van de bestreden beslissing) beroep zou kunnen doen op deze aangehaalde familie, laat staan dat deze personen in Kameroen zouden verblijven.

Deze stelling van verweerder, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, is volkomen ongefundeerd en in strijd met de materiële motiveringsplichting.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Nergens blijkt dat verzoeker thans (op het moment van het nemen van de bestreden beslissing) beroep zou kunnen doen op deze aangehaalde familie, laat staan dat deze personen in Kameroen zouden verblijven. Verzoeker betwist dit ook ten stelligste. Hij gaf ook in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen binding meer te hebben met Kameroen, zoals de gemachtigde erkent in de bestreden beslissing: "Betrokkene verklaart tevens geen bindingen meer te hebben met Kameroen" (stuk 1, pagina 1).

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

3. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op zijn langdurig verblijf in België en de teloorgang van zijn banden met Kameroen.

Door verweerder worden deze elementen in de bestreden beslissing evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Door verweerder wordt gesteld dat verzoeker wist dat hij illegaal in het land verbleef, waardoor zijn langdurig verblijf en opgebouwde banden in België volgens verweerder niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid: "Het is dan aan betrokkene om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, maar betrokkene weigert gevolg te geven aan een dergelijke instructie. Dat betrokkene sedert 2003 in België verblijft is een gevolg van zijn eigen gedrag en eigen keuzes" (stuk 1, pagina 1).

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doc 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

De stelling van de gemachtigde dat [...] de aangehaalde elementen niet kunnen aanvaard worden buitengewone omstandigheid omdat dit "het gevolg van zijn eigen gedrag en eigen keuzes" is, vindt hierom geen steun in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Wel integendeel, slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid. Dit is in casu niet het geval.

Verweerder dient daarom te oordelen of de het langdurig verblijf van verzoeker in België (sinds 2003) het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoeker haalde hiertoe verschillende elementen aan en staaft onder meer zijn opgebouwde sociale banden met getuigen-verklaringen.

Deze opgeworpen elementen door verzoeker uitsluiten of weigeren omdat dit "het gevolg van zijn eigen gedrag en eigen keuzes" wordt geacht, schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het is onzorgvuldig en kennelijk onredelijk om het verblijf van verzoeker in België gedurende 20 jaar (louter) weg te zetten als "het gevolg van zijn eigen gedrag en eigen keuzes". Ook indien verzoeker (geheel of gedeeltelijk) aan de basis zou liggen van de opgeworpen buitengewone omstandigheden, betekent dit niet dat deze elementen het voor verzoeker net niet zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het komt toe aan verweerder om zorgvuldig te beoordelen in welke mate het verblijf van verzoeker in België gedurende 20 jaar kan worden beschouwd als "buitengewone omstandigheden", ongeacht of verzoeker hiervoor "zelf" verantwoordelijk is door "zijn eigen gedrag en eigen keuzes". Dit is in casu niet het geval geweest. Verzoeker kon bovendien niet terugkeren naar Kameroen omwille van een conflict omtrent de erfenis die zijn vader naliet (hij overleed in 2002 na een motorongeluk), zoals verzoeker heeft aangehaald tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

4. Het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, zou als gevolg hebben dat verzoeker zou dienen terug te keren naar Kameroen. Verzoeker gaf evenwel aan, in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, welke motieven een terugkeer verhinderen. Deze elementen werden door verzoeker ook opgeworpen als "buitengewone omstandigheden".

In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde dat deze elementen, omwille van de weigering van het verzoek tot internationale bescherming, niet kunnen aanvaard worden als "buitengewone omstandigheden": "Betrokkene verzocht de Belgische overheid om internationale bescherming omwille van problemen die van gemeenrechtelijke aard zijn en vreemd zijn aan de conventie van Genève (conflict omtrent de erfenis die zijn vader naliet die in 2002 overleed na een motorongeluk). Bovendien stelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tegenstrijdige verklaringen vast." (stuk 1, pagina 2).

Door verweerder werden deze elementen werd vermeld in de bestreden beslissing, maar vervolgens niet beoordeeld. Verweerder laat na om te oordelen of deze elementen kunnen beschouwd worden als "buitengewone omstandigheden".

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen. Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet [...] stelt bovendien dat de opgeworpen elementen in het kader van een verzoek tot internationale bescherming niet kunnen uitgesloten worden indien ze (onder meer) vreemd zijn aan de conventie van Genève, zoals de gemachtigde in casu zelf aangeeft:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Kameroen, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Kameroen om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Kameroen te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er 19 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (10.01.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (10.06.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.2. De aangevoerde schending van de door verzoeker geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die door verzoeker correct worden weergegeven.

Verzoeker voert in wezen aan dat hij niet akkoord gaat met de overwegingen die verweerder ertoe brachten te concluderen dat er geen elementen zijn die toelaten te oordelen dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsaanvraag in te dienen volgens de reguliere procedure.

De Raad merkt in eerste instantie op dat het niet kennelijk onredelijk is om verzoekers langdurig verblijf in het Rijk en, hiermee samenhangend, het feit dat hij reeds lang niet meer in Kameroen was niet te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verweerders standpunt dat verzoeker met zijn betoog omtrent zijn langdurige bindingen in België en het ontbreken van banden met zijn land van herkomst *“niet aan[toont] dat hij niet meer in staat zou zijn terug te keren naar het herkomstland of dat het bijzonder moeilijk zou zijn om zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post om een visum aan te vragen”* is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers betoog dat verweerder, in het kader van zijn argumentatie om aan te geven waarom hij een langdurig verblijf in België niet weerhield als een buitengewone omstandigheid, niet vermocht aan te nemen dat hij nog een opvangnetwerk heeft in Kameroen leidt niet tot een ander besluit. Het is trouwens niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat een vreemdeling die, zelfs na een lange afwezigheid, moet terugkeren naar zijn land van herkomst, om vanuit dat land een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, in dat land zal kunnen rekenen op de hulp en ondersteuning van nauwe verwanten. De familiale solidariteit tussen nauwe verwanten gaat immers niet automatisch teniet omdat familieleden gedurende een zekere tijd van elkaar gescheiden leefden. De vaststelling dat tal van familieleden in Kameroen verblijven is ook niet *“ongefundeerd”*, doch gesteund op verzoekers eigen verklaringen en er zijn geen redenen om aan te nemen deze verklaringen incorrect zijn. Verzoeker toont ook niet aan dat de inlichtingen die hij zelf verstreekte niet langer actueel zijn.

In zoverre verzoeker nog lijkt te willen aangeven dat hij omwille van een dispuut omtrent de erfenis van zijn vader niet kan terugkeren naar Kameroen, moet worden aangegeven dat verweerder heeft opgemerkt dat reeds werd vastgesteld dat de door verzoeker aangevoerde elementen slechts toelaten te oordelen dat hij een probleem van gemeenrechtelijke aard heeft en dat niet blijkt dat hij problemen heeft met de Kameroense overheid. Verweerder heeft ook gemotiveerd dat werd vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde. Hieruit blijkt waarom verweerder verzoekers verklaringen omtrent een erfeniskwestie niet aanvaardde als een reden om te besluiten dat hij niet in de mogelijkheid was om terug te keren naar Kameroen om vanuit dat land een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De kritiek dat verweerder daarnaast nog heeft aangegeven dat verzoeker zelf aan de basis ligt van het feit dat hij reeds lang in het Rijk verblijft is gericht tegen een overtollige overweging in de bestreden beslissing en kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Verzoeker betoogt dat verweerder onterecht stelde dat de gegevens die hij reeds aanvoerde tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In dit verband moet worden benadrukt dat artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals verzoeker zelf aangeeft, voorziet dat elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 van dezelfde wet en die werden verworpen door de asieldiensten in regel niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Alleen *“elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties”* kunnen nog nuttig worden aangewend. Hierbij moet worden herhaald dat verweerder heeft geduid waarom de gemeenrechtelijke problemen waarnaar verzoeker verwees niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hij heeft gesteld dat verzoeker geen problemen heeft met de Kameroense overheid – wat impliceert dat hij zich, indien vereist, tot deze overheid kan wenden – en dat verzoekers relaas tegenstrijdigheden bevat, wat inhoudt dat het geen correcte weergave van de realiteit kan zijn. Er kan derhalve niet worden gesteld dat verweerder heeft nagelaten te beoordelen of het relaas van verzoeker

eventueel aanleiding zou kunnen geven tot de vaststelling dat hij niet in staat is om via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verzoeker beweert nog dat verweerder meermaals heeft aangegeven dat hij slechts tijdelijk of voor een korte periode in Kameroen moet verblijven om een verblijfsmachtiging te vragen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en niet verder heeft uiteengezet wat hij hiermee bedoelt. In de bestreden beslissing komen de woorden “*tijdelijk*” of “*kort*” evenwel niet voor. Verzoekers uiteenzetting mist dan ook feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat hij lang op de bestreden beslissing heeft moeten wachten kan het volstaan aan te geven dat hij hiermee niet aantoonst dat deze beslissing door enig gebrek is aangetast.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het eng middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK